

кій плѣнникъ сѣтиѣ се увѣрилъ, чи былъ осла-
пенъ отъ гордость, и чи стига само да обладава
сзкровища, но трѣба да умѣе да се ползѣва отъ
тѣхъ.

Барварскій овычай въ тѣзи времена осѣдилъ
Крега на изгаранье. И крегъ веке былъ готовъ
да стѣпи на роговыи (орисанный) сжчникъ (на-
рѣжъ дърва приготвенъ и запаленъ за да го из-
горѣтъ), но тѣтакси, възпомнилъ прекрасный
нѣкога даденъ немъ отъ Солонъ урокъ, чи ни-
кой преди смѣрътъ-та си неима правицѣ да се на-
рече щастливъ и благополѣченъ. Покаленъ сз
горчивы чѣвства, извыкжалъ нѣколко пѣти: Со-
лоне! Солоне! ты право ми дамаше.

Киръ былъ близо до сжчника; чѣлъ выка-
нѣе, и като искалъ да научи причинѣ-тъ, то-
сз часъ повелѣлъ да доведѣтъ при него Крегъ.
А Крегъ кротко повториалъ наставленіа-та, които
мъ бѣ далъ Солонъ, казалъ: чи ако бѣхъ слѣ-
довалъ тѣзи наставленіа, то нешѣхъ да съмь
сега въ таквѣзи крайность. „Кога е тѣй, пов-
ториалъ Киръ, то щѣ вѣдѣ азъ кѣмъ тебѣ по
справедливъ, нежели щастіето; азъ ти даравамъ